

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 5. října 2016 v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Holíka a soudců JUDr. Pavla Peláka a Mgr. Romana Drahného **o odvolání obžalovaného** [REDACTED], nar. [REDACTED] ve [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 2. 6. 2016, č. j. 3T 93/2016 – 474, takto:

*Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu **zrušuje ve výroku o uloženém trestu** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje** tak, že se **obžalovanému** za přečin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku, ohledně něhož zůstal výrok o vině v napadeném rozsudku nezměněn, **ukládá** podle § 270 odst. 2 tr. zákoníku **trest odnětí svobody na jeden (1) rok a šest (6) měsíců**.*

*Podle § 81 odst. 1 a § 84 tr. zákoníku se výkon uloženého trestu **podmíněně odkládá** za současného vyslovení **dohledu** nad obžalovaným a podle § 85 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví **zkušební doba na tři (3) roky**.*

*Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se ukládá **trest propadnutí věci**, a to:*

- *11 ks popsaných listů papírů různých formátů s názvy filmů - zajištěno plombou Policie č. [REDAKCE], vydaná věc pod č. 1. při domovní prohlídce, uloženo ve spisu (č. l. 14-24),*
- *1 ks disk (HD) zn. VERBATIM, Externí USB disk zn. [REDAKCE], sér. č. [REDAKCE], vydaná věc pod č. 2. při dom. prohlídce, uložena v bezp. sáčku Policie č. [REDAKCE] ve skladu SKPV Ústí nad Orlicí,*
- *1 ks počítačové věže výrobce ASUSTek computer inc model [REDAKCE], vydaná věc pod. č. 3. při domovní prohlídce, uložena v igelitovém pytlí ve skladu SKPV Ústí nad Orlicí, opatřeno plombou Policie č. [REDAKCE],*
- *1 ks počítačové věže výrobce ATComputers model [REDAKCE], vydaná věc pod č. 4., při domovní prohlídce, uložena v igelitovém pytlí ve skladu SKPV Ústí nad Orlicí, opatřeno plombou Policie č. [REDAKCE].*

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku. Za tento přečin byl odsouzen podle § 270 odst. 2 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a osmi měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci, a to 11 ks popsaných listů papírů s názvy filmů, 1 ks disk (HD) zn. VERBATIM, Externí USB disk zn. [REDAKCE], sér. č. [REDAKCE], 1 ks počítačové věže výrobce ASUSTek computer inc model [REDAKCE] a 1 ks počítačové věže výrobce ATComputers model [REDAKCE].

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli poškození AQS, a.s., sídlem Kunětická 2534/2, 120 00 Praha 2, IČ: 25655922, BONTONFILM a.s., sídlem Na poříčí 1047/26, 110 00 Praha 1, IČ: 26737493, Cinema City Czech s.r.o., sídlem Arkalycká 951/3, 149 00 Praha 4, IČ: 26449242, Cinemart, a.s., sídlem Národní 60/28, 110 00 Praha 1, IČ: 45272514, HBO Europe s.r.o., sídlem Jankovcova 1037/49, 170 00 Praha 7, IČ: 61466786, Bohemia Motion Pictures a.s., sídlem Všehrdoва 560/2, 118 00 Praha 1, IČ: 03691900, HOLLYWOOD C.E., s.r.o., sídlem Jizerská 1881, 251 01 Říčany, IČ: 43872646 a Intersonic spol. s r. o., sídlem Staré Grunty 36, 842 25 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 17054311 odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se shora uvedeného trestného činu dopustil obžalovaný tím, že v období nejméně od [REDAKCE] 2014 do [REDAKCE] 2015 z místa svého bydliště [REDAKCE], za použití svých počítačů a virtuálních serverů, prostřednictvím mezinárodní sítě Internet zveřejňoval pod přezdívkou [REDAKCE] na diskuzním fóru [www.\[REDAKCE\].cz](http://www.[REDAKCE].cz) odkazy na audiovizuální a zvukově obrazové záznamy, které za účelem proplácení kreditů za uložená data uploadoval pod přezdívkami [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] na filehostingových serverech [www.\[REDAKCE\].cz](http://www.[REDAKCE].cz) (provozovatele společnosti Fusion media s.r.o.), [www.\[REDAKCE\].com](http://www.[REDAKCE].com) (provozovatele společnosti I&Q Group spol. s r.o.), [www.\[REDAKCE\].cz](http://www.[REDAKCE].cz) (provozovatele společnosti Enix Technologies s.r.o.), odkud si je mohl kdokoli a kdykoli stáhnout či je shlédnout, kdy bez vlastnictví či potřebných souhlasů nositelů práv k těmto audiovizuálním a zvukově obrazovým záznamům takto neoprávněně rozmnožoval a sděloval veřejnosti audiovizuální a zvukově obrazové záznamy titulů jmenovitě uvedených ve výroku rozsudku. Kredity za takto uploadované audiovizuální a zvukově obrazové záznamy si nechával od provozovatelů filehostingových serverů proplácet na bankovní účet č. [REDAKCE], vedený u [REDAKCE] kdy za uvedené období mu na tento účet byla vyplacena celková částka ve výši nejméně 215.526 Kč. Tímto svým jednáním obžalovaný porušil právo na rozmnožování a sdělování díla veřejnosti podle ust. § 12 odst. 1, 4 písm. a), f), § 13 a § 18 odst. 1, 2 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání do výroků o vině i trestu. Opětovně namítl, že si nebyl plně vědom toho, že popsané jednání je trestné, v zásadě však souhlasí s použitou právní kvalifikací, ovšem s výhradou, že by jeho činnost měla mít povahu obchodní činnosti. Sám si byl vědom, že se nachází ve zkušební době podmíněného odsouzení, jeho záměrem nebylo páchat trestnou činnost, nijak netajil svoji identitu a po zahájení trestního řízení v maximální míře spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení. Obžalovaný nesouhlasí ani s tím, že by měl být označován za počítačového profesionála nebo dokonce nějakého hackera. V zaměstnání obžalovaný pracoval s počítači před řadou let, od té doby tento obor doznal řady změn, v současnosti počítače využívá jako běžný uživatel, na internetu pouze vyhledával nejběžnějším vyhledávačem dotyčná videa, která stahoval, zálohoval a ukládal na servery. Nešlo o žádný sofistikovaný postup, ale o činnost, kterou zvládá každý běžný uživatel.

Obžalovaný akceptuje, že jeho jednání mohlo být posouzeno jako trestný čin, nesouhlasí však s přísnější právní kvalifikací podle odst. 2 § 270 tr. zákoníku. Jeho jednání nemělo charakter obchodní činnosti nebo jiného podnikání a ani nedosahovalo značného rozsahu. Obžalovaný nezveřejnil žádné dílo, které by již dříve nebylo veřejně přístupné. Každý z titulů získal zdarma stažením z internetu. Nelze ani dovozovat, že by měl způsobit nějakou škodu, uživatelé si tituly stahovali pouze proto, že byly zadarmo, pokud by za ně měli platit, s velkou pravděpodobností by si tituly nestáhli a od poškozených by si je nekoupili. Ze znaleckého posudku vyplývá, že obžalovaný sdílel 408 filmů, ty byly v několika verzích, které byly vzhledem k omezené kapacitě serverů vždy rozděleny do více souborů. Jako vysoký

se tedy může zdát počet více než 166 000 sdílených souborů, ten však není totožný s počtem filmů. Šlo o jednotlivé části konkrétních titulů nebo např. různé verze titulků k nim, což by mohl osvětlit i zpracovatel opatřeného znaleckého posudku.

Povahu jednání obžalovaného zkreslují i podání vypracovaná Českou protipirátskou unií. To je ovšem organizace, která zastupuje zájmy poškozených, nelze ji pokládat za nestranného a nezávislého odborníka, a její podání je nutné hodnotit obezřetně s přihlédnutím k tomu, jaké zájmy v trestním řízení respektuje.

Obžalovaný je přesvědčen, že by měl být kladně hodnocen jeho přístup k probíhajícímu trestnímu řízení, ke svému jednání se doznal, dobrovolně umožnil domovní prohlídku, sám vydal všechny požadované věci a přibranému znalci poskytl maximální součinnost. Kromě prvního staršího záznamu v opise rejstříku trestů byl obžalovaný stíhán v minulosti pouze za neplacení výživného, sám se ale vždy snažil podle svých možností výživné uhradit. Nyní je stíhán pro zcela odlišný druh trestné činnosti, což by mělo být rovněž zohledněno. Pokud by měl být obžalovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, pak by vůbec nebyl schopen hradit dřívější dluhy, stanovené výživné a ani případnou náhradu škody.

Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a poté jej uznal vinným pouze přečinem podle § 270 odst. 1 tr. zákoníku a uložil mu trest odnětí svobody podmíněně odložený na přiměřenou zkušební dobu doplněný trestem propadnutí věci, případně i trestem peněžitým.

Státní zástupce u veřejného zasedání označil za správný výrok o vině, včetně použité právní kvalifikace, dovodil i podmínky k možnému uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody za trestnou činnost spáchanou ve zkušební době podmíněného odsouzení, přesto dal k úvaze možnost zmírnit trest uložený napadeným rozsudkem.

Písemně se k odvolání obžalovaného vyjádřila z pozice poškozených i Česká protipirátská unie, která rozhodně odmítla argumenty uvedené v odvolání obžalovaného. Z jejího podání je patrné, že z řady důvodů muselo být obžalovanému zřejmé, že podobné šíření filmových děl je protiprávní a porušuje autorská práva, na což jsou nejrůznějším způsobem diváci soustavně upozorňováni. Rozsah jednání obžalovaného by případně podle poškozených odůvodňoval i přísnější právní kvalifikaci podle § 270 odst. 1, 2, 3 písm. b) tr. zákoníku.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném

výroku, než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení odvolací soud přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo. Dospěl poté k následujícím závěrům.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž byla náležitě respektována ustanovení zajišťující objasnění věci a realizaci práva obžalovaného na obhajobu. Okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu a ani odvolací soud nepovažoval za nutné provádět k objasnění věci důkazy další. Už z napadeného rozsudku lze vyvodit, že celkový počet souborů, jejichž sdílení měl obžalovaný umožnit, převyšuje počet titulů, u nichž obžalovaný neoprávněně zasáhl do autorských práv zákonných držitelů.

Podle odvolacího soudu však okresní soud podrobně a přesvědčivě zdůvodnil i použitou právní kvalifikaci odůvodňující posouzení skutku jako přečinu podle § 270 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku. Obžalovaný se uvedenou činností zabýval po značně dlouhou dobu, více než jeden rok, této činnosti věnoval úsilí a čas srovnatelné s výkonem zaměstnání či jiné pracovní činnosti, nezanedbatelný byl i finanční prospěch, jehož touto činností dosáhl a který pro obžalovaného tvořil pravidelný finanční příjem. Okresní soud rovněž přesvědčivě vyložil, na čem založil závěr o naplnění subjektivní stránky protiprávního jednání obžalovaného a i v tomto směru lze zcela souhlasit s názorem, že na základě běžně dostupných informací muselo být obžalovanému zřejmé, že nelegální šíření kopií filmových děl je neoprávněným zásahem do chráněných práv k autorskému dílu. Motivací jednání obžalovaného bylo získání pravidelného finančního příjmu z tzv. prodeje kreditů a s ohledem na rozsah popsaného jednání, jemuž obžalovaný věnoval úsilí srovnatelné s výkonem zaměstnání či povolání, k délce doby, po kterou tuto činnost provozoval, a výši finančního prospěchu, jehož dosáhl, lze zcela souhlasit se závěrem okresního soudu, že zmíněný čin vykazuje znaky obchodní činnosti nebo jiného podnikání a že takového činu se obžalovaný dopustil ve značném rozsahu.

Obžalovaný spáchal úmyslný trestný čin ve zkušební době podmíněného odsouzení, neboť trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 31. 1. 2014, sp. zn. 2T 4/2014, který nabyl právní moci dne 15. 2. 2014, byl obžalovanému uložen za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody na pět měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu patnácti měsíců. Z uvedeného trestního spisu rovněž vyplývá, že obžalovaný byl i později stíhán pro stejný přečin podle § 196 tr. zákoníku, dodatečně však dluh

na výživném uhradil, a proto bylo jeho další trestní stíhání zastaveno. Usnesením ze dne 4. 2. 2016, sp. zn. 2T 4/2014, byla původní zkušební doba prodloužena o dva roky za současného ponechání podmíněného odsouzení v platnosti. Spáchání úmyslného trestného činu ve zkušební době podmíněného odsouzení mohlo vést k úvaze o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, odvolací soud však přesto považoval za možné uložit obžalovanému i trest mírnější.

Nyní posuzovaná trestná činnost se zásadně odlišuje od jednání, pro které byl obžalovaný opakovaně stíhán v minulosti, tedy od neplnění vyživovací povinnosti, i když zřejmě rovněž mohla souviset s velmi neutěšenou ekonomickou situací obžalovaného. S ohledem na povahu nyní posuzovaného trestného jednání, které bylo motivováno snahou o získání majetkového prospěchu, by se nabízelo postihnout obžalovaného trestem spojeným s dopadem do jeho majetkové sféry, např. trestem peněžitým. Vzhledem k tomu, že je obžalovaný dlouhodobě předlužen, jsou proti němu vedeny exekuce a dlouhodobě není schopen pravidelně a v plné výši hradit stanovené výživné, nepovažoval ani odvolací soud za možné uložit obžalovanému tento druh trestu. Za určitý efektivní postih lze považovat už samotný trest propadnutí věcí, které byly zajištěny při domovní prohlídce a které měly být použity k páčání trestné činnosti. Vedle trestu propadnutí věci pak považoval odvolací soud za možné vyslovit ještě trest nespojený přímo s odnětím svobody, ale uložit obžalovanému trest podmíněně odložený na delší zkušební dobu za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným, který by měl zajistit podrobnější kontrolu života obžalovaného spolu s ověřením, zda plní zákonné povinnosti a jakým způsobem zajišťuje svoji obživu. Obžalovaného není možné považovat za typického pachatele úmyslné trestné činnosti, recidivistu, jehož nápravu by nemohl zajistit jiný postih než nepodmíněný trest odnětí svobody, pokud by však nevedl ve zkušební době řádný život, mohl by zavdat důvod k nařízení výkonu dosud podmíněně odloženého trestu.

Z podnětu odvolání obžalovaného proto odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a sám poté obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání jednoho roku a šesti měsíců, jehož výkon však podmíněně odložil na delší zkušební dobu tří let za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným. Vedle toho opětovně obžalovanému uložil trest propadnutí věcí, především počítačové techniky, která byla použita k páčání trestné činnosti.

Napadený rozsudek byl přezkoumáván pouze z podnětu odvolání obžalovaného, takže nemohlo být původní rozhodnutí změněno v jeho neprospěch, a odvolací soud proto neshledal žádné důvody ke zrušení či změně výroku, jímž byli jednotliví poškození odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 5. října 2016

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

■